

Offentliggjort første gang i *Grundtvigs Værker* version 1.5, oktober 2014

Indledningen er redigeret af Klaus Nielsen og Jon Tafdrup

Tilsyn ved dr.phil. Flemming Lundgreen-Nielsen

Denne pdf er en læseversion af værkets indledning. Værket findes digitalt med punktcommentarer, tekstredigering og faksimiler på www.grundtvigsværker.dk

PDF ved Kim Steen Ravn

Copyright: *Grundtvigs Værker* 2024

Indledning til

“Rimelige Strøe-Tanker ved Kalundborgs i Livet vel meriterede Stads-Satyrikus Jens Baggesens Grav” , “Gaade-Giætningen (Til Baggesen.)” , “Om Baggesen” , “Om Baggesen og om mig” og “Gaade-Giætningen”

ved Kim Steen Ravn

Indhold

- 1 Valhalla-Legen
- 2 “Rimelige Strøe-Tanker”
- 3 “Gaade-Giætningen”
- 4 En første afslutning
- 5 Rimbrevet
- 6 “Om Baggesen”
- 7 “Om Baggesen og om mig”
- 8 Anvendt litteratur

1 Valhalla-Legen

Digtene “Rimelige Strøe-Tanker ved Kalundborgs i Livet vel meriterede Stads-Satyrikus Jens Baggesens Grav” og “Gaade-Giætningen. (Til Baggesen.)” udkom i november 1815, og prosastykkerne “Om Baggesen” og “Om Baggesen og om mig” i december 1815. De fire indgår sammen med værker af Baggesen i den poetiske fejde,

han gav navnet "Valhalla-Legen" (Baggesen 1816a, s. 128). Senere i februar 1816 udkom tre små digte i *Danfana* under titlen "Gaade-Giætningen", som Grundtvig anonymt havde sendt til Baggesen i slutningen af 1815.

At Baggesen betegner fejden som en leg, var med velberåd hu. Betegnelsen spiller på to betydninger af ordet 'leg': dels den bogstavelige, noget spøgefuldt og lystigt som i ordet 'barneleg', dels det norrøne ord for kamp 'leikr'. Valhalla-Legen var måske nok et litterært spil eller tidsfordriv, men havde alligevel en kerne af alvor. I den litterære leg indgik anonyme digte i *Nyeste Skilderie af Kjøbenhavn*, forseglede svar sendt til avisens redaktion og et væv af intertekstuelle referencer mellem værker som direkte var en del af legen og ekkoer fra værker skrevet år før 1815. Legen begyndte som en øvelse i kritik fremført i litterær form og som en demonstration af Grundtvigs detaljerede indsigt i Baggesens forfatterskab, men endte som en indædt strid om sandhedsværdien af de opfattelser, der blev fremført.

2 "Rimelige Strøe-Tanker"

Anledningen til "Rimelige Strøe-Tanker" var Baggesens digt *Drømmen i Kronprindsessegaden No. 390, Natten før den 28de October* med undertitlen *En dansk Fortælling* signeret "Salig Baggesen" (1815a; herefter *Drømmen*). Det 27 side lange digt udkom som et selvstændigt værk i 1815. Kronprindsessgade 390 var Baggesens daværende adresse, og den 28. oktober var dronning Marie og prinsesse Vilhelmins fødselsdag. Anledningen til Baggesens digt kan være et forsøg på at komme på god fod med kongen, hos hvem han var faldet i unåde (Henriksen 1971, s. 9-11).

Grundtvig kritiserede Baggesens digtning for mangel på alvor. Det kritiske ærinde stod klart allerede i det indledende motto til digtet. Mottoet, der stammer fra Grundtvigs egen oversættelse af *brymskviða* (da. *Trymskvadet*) fra 1815, lyder:

At Alvor ei I lide,
Det veed jeg nu bestemt;
Thi er det paa de Tide
Man bøier sig til Skiemt.
Om I vil Tiden vide,
Da er det paa de Tide
Man leer sig reent ihiel (Grundtvig 1815a, sp. 1425).

Med udgivelsen af *Drømmen* slog Baggesen en gang for alle fast, at han ikke ejede alvor. Grundtvig havde tidligere fremført samme anke. I *Nordens Mytologi* fra 1808 kritiserede han Baggesens komiske behandling af det nordiske materiale, men mente dog også, at "trods alle de Hundeglam der senest forfulgte Ham" stod Baggesen "som en Kæmpe mellem Dværgene" (Grundtvig 1808, s. XII). Hundeglammen var de mange stridigheder Baggesen ofte var en del af, og dværgene hans kritikere som manglede sans for forfatterskabets kvaliteter. Også i *Kort Begreb af Verdens Krønike i Sammenhæng* (1812) blandes kritikken med uforbeholden anerkendelse. Han "var et opvakt Hoved med spillende Vittighed [dvs. åndfuldhed], let Nemme, løs Følelse og et

sjældent Herredømme over Tungemaal” (s. 336), men han forspildte sit talent med sin forkærlighed for det jordiske og sin manglende sans for det guddommelige:

her som hardtad altid, naar han vilde synge om Gud og det Guddommelige i Mennesket, hyllede han sig i en Dunstkreds af høitrvende Ord og kolde Billeder, thi Ingen kender Gud uden den som Ham elsker, han haver seet Ham. Bløde maa Hjertet ved at beskue denne Skjald; til en herlig Fugl blev han skabt, og vilde han have svunget sig kæk mod sit Fædreland, da skulde det have tonet saa liflig i Danmarks Skove, til Vederkvægelse for Aander og Hjerter, mens Seklerne skride; men han vilde heller med farvede Vinger flagre i Kreds om Jordens Blomster; Sommeren er forbi, afbleget er Farveskinnet og Fierene graane i de sjunkne Vinger, o, gid Fuglen dog end, før Vinteren kommer, med den levned Kraft vilde *alvorligen* stræbe fra Jord, da skulde end fra Bøgetoppen en Svanesang lyde, til Gru for Guds Fiender, og til hans Venners Jubel, og Fuglens Tunge skulde da løsnes til sin besluttede Idræt: den evige Lovsang (Grundtvig 1812, s. 336-338).

I “Rimelige Strøe-Tanker” gentog Grundtvig kritikken fra *Nordens Mytologi* og *Kort Begreb af Verdens Krønike i Sammenhæng*, men nu i en spøgefuld og litterær form, som kunne have været Baggesens. Grundtvig begræder indledningsvist hans død (*Drømmen* var signeret “Salig Baggesen”, dvs. den ‘afdøde Baggesen’) for øjeblikket efter at slå det hen som en spøg: “Men, han er Pokker ikke død; / Det kalder jeg en Nar, som troer / Den Skielmsmester paa hans Ord” (Grundtvig 1815a, sp. 1427). Digtet henvendte sig til Baggesens kritikere og litterære modstandere og var en advarsel mod at tage hans påståede død for gode varer. Han ligger bare stille og venter:

Jeg seer jo nok han ligger der,
Hvad Tydsken kalder musedød,
Og lader som han tog saa nær
Sig Verden med dens Puf og Stød,
At han derover tog sin Død;
Men troe ham Pokker, ikke jeg,   Det var hans Lyst, den Hurlumhei,
Og jeg mod een tør vedde tusend,
Han lurur som en Kat paa *Musen* (Grundtvig 1815a, sp. 1427).

Dette er kort Baggesens litterære synd, det Aage Henriksen kalder for “digtets moralske grundtanke” (Henriksen 1971, s. 22). Grundtvig spiller på den dobbelte betydning af “*Musen*”, som digtningens gudinde og som føde for katten. Digtningen bliver til en leg for Baggesens. Hvad han i stedet burde gøre, giver Grundtvig svaret på i den sidste del af “Rimelige Strøe-Tanker”, som også var svar på Baggesens filosofiske og litterære gåde fremsat i *Det evige Sindbillede* (1815b).

3 “Gaade-Giætningen”

Den 27. november 1815 udkom Baggesens digt *Det evige Sindbillede, ikke blot Literaturens Oprindelse, men Philosophiens Maal og Ende* med undertitlen *En Gaade, som Priisopgave, for aandelig Levende* i bogform. Forinden var digtet udkommet i to dele den 2. og 11. november i *Den nordiske Tilskuer*. Baggesen

udlovede først 100, senere 200 rigsbankdaler til den, som løste gåden. Grundtvig forsøgte sig som mange andre med en løsning. Hans deltagelse var til at begynde med anonym og bestod i tre små digte med overskriften "Gaade-Giætningen" (*Bibliografien*, bind 1, s. 110), sendt til Baggesens adresse. Modtageren var ikke klar over, hvem gådegættaren var, men blev så begejstret for digtene, at han selv skrev digtet "Til Vali Magni", forseglede det og indrykkede den 27. november en notits i *Adresseavisen* under signaturen "Gestur Blinde". Heri opfordrede han afsenderen til at "afhente mit høist alvorlige skriftlige Svar (...) i Kronprindsessegaden nr. 390, første Sal" (Arentzen, bind 5, s. 114). Grundtvig hentede ikke digtet.

"Til Vali Magni" blev senere trykt i *Danfana*, februar 1816, s. 171-182. Grundtvigs tre digte blev trykt samme sted s. 168 f. under titlen "Gaade-Giætningen". De tre digte indgår som del af Baggesens korte indlæg "Gaade-Kampen", der indeholder hans fremstilling af, hvordan og hvorfor han først nu, altså i begyndelsen af 1816, havde indset, at Grundtvig var forfatter af digtene (Baggesen 1816b, s. 168-170). De to første digte indgår i Grundtvigs "Gaade-Giætningen. (Til Baggesen.)" fra 1815. De første fire vers i det første digt udgør dér de fire første vers i første strofe, mens det andet digt fungerer som prolog til hele digtet fra 1815. Denne prolog stammer fra gådegætningen mellem Odin (i skikkelse af Gest hin blinde) og Hejdrek fra *Sagaen om Hervør og Hejdrek*. Det tredje digt i "Gaade-Giætningen" (1816) indgår derimod ikke i "Gaade-Giætningen. (Til Baggesen.)" fra 1815 og er dermed trykt første gang her.

Den 25. november 1815, altså dagen efter Grundtvig havde sendt de tre digte til Baggesen, udkom første del af hans anonyme digt "Gaade-Giætningen. (Til Baggesen.)". Digtet var en udvidet udgave af de tre digte. Den annoncerede afslutning på digtet kom ikke. I stedet blev den til sjette og sidste del af "Rimelige Strøe-Tanker". Det var her, Grundtvig formulerede kernen i sin kritik og tydeligst gjorde klart, hvordan Baggesen burde digte.

Skønt anledningen til "Gaade-Giætningen. (Til Baggesen.)" efter titlen at dømme var Baggesens litterære og filosofiske gåde, var digtet også en fortsættelse af kritikken i strøtankerne. Det var Baggesen selv, der var gåden, og dens løsning skal findes i Grundtvigs kritik af hans forfatterskab:

Jeg vil og maae et Alvorsord
Dog siunge for Dit Øre,
Og husk, det klinger over Nord,
Om Du end ei vil høre,
Og husk, om end af Latter nu
Det Ord blev overdøvet,
Det klinger dog igien, naar Du
Maae tie under Støvet (Grundtvig 1815b, sp. 1493).

Dette alvorsord kom i sidste del af strøtankerne.

4 En første afslutning

Som nævnt slog Grundtvig slutningen på strøtankerne og gådegætningen sammen.

Det skete den 28. november i *Nyeste Skilderie af Kjøbenhavn* under overskriften “Rimelige Strøe-Tanker, sammengroede i Gaade-Giætningen, til Jens Baggesen”. Slutningen fungerede som en efterskrift for begge rimbrev og blev Grundtvigs sidste ytring i denne genre i Valhalla-Legen. Helt i tråd med genren slutter han af med nok en anvisning til, hvordan Baggesen på bedste vis bør forvalte sine evner som forfatter:

Hvad er det gaadefuldeste ved Gaaden,
Ved Giæringen saavelsom Handlemaaden,
At Du har *kunnet*, eller Du har *villet*,   Din Spillesyge eller Gaadespillet?
Ja, visselig er Underværket stort,
At Skialden i sig selv kan see Guds Rige,   Et Billede af alt det *Skuelige*,
Men Underværket har *ei Skialden* giort;
At Skialden, naar sit Inderste han maler,   Til Verden om dens egen
Løndom taler,
Det er en Følge af hans *Under-Syn*,
Som Synet Følgen af et *Himmel-Lyn*.
Men at han kan *enstund*, naar han det vil,   Al Verden blænde med et
Gaadespil,
[...]
Det Underværk er ikke stort,
Men stor Forsyndelse mod høie Kald,
Og denne Synd, den har Du gjort (Grundtvig 1815a, sp. 1510).

Baggesen svarede offentligt to gange på Grundtvigs rimbrev.

Første gang den 25. november med “Parenthetisk Interims-Svar”, der bestod af et kort digt og en efterskrift. Svaret var en kommentar til fodnoten sp. 1475 f. i “Rimelige Strøe-Tanker”. Anden gang den 5. december med rimbrevet “Tankesamlere i Hiertet til Strøetænkeren i Munden”, som var en direkte reaktion på den afsluttende del af Grundtvigs strøetanker.

I fodnoten hentyder Grundtvig til en passage i Baggesens digt *Til de tre Gratier* (1814). I “Parenthetisk Interims-Svar” kalder Baggesen strøetankerne for “et klassisk Mesterstykke i den burleske ægte danske Satire” (Baggesen 1815c, sp. 1490). Det var formentlig dette, som fik Grundtvig til at sammenskrive afslutningen på “Rimelige Strøe-Tanker” og “Gaade-Giætningen. (Til Baggesen.)”. Den rosende omtale i “Parenthetisk Interims-Svar” fik ifølge Aage Henriksen Grundtvig til at dæmpe sin kritik og i stedet fremhæve kvaliteterne i Baggesens forfatterskab (Henriksen 1971, s. 29). Kritikken var dog ikke mere afdæmpet, end at den med rette kunne læses og blev læst som en fornærmelse:

Nei, Broder! *nu* jeg føler i min Aand,
At Du ei meer miskjende kan mit Hjerte,
At ei Du stolt bortstøde kan den Haand,
Jeg rækker Dig i Skin af *Danmarks Kjerte*.
Dit Eftermæle vil jeg gjemme nu
Til jeg et bedre kan med Sorg i Hu,
Maaskee, ifald jeg ved din Grav skal tale,   Med Danmarks Kridt paa Kirke-

Tavlen male.

For *Dig* jeg skjemed, ei for Dagens Daarer,
Nei, Sandheds Smiil, saalidt som Sandheds Taarer
Er skabt for dem.

De sindrig fandt, at kun med Skit jeg foer
Fordi jeg med det ægte danske Ord
Tiltalde *dem*,

Thi Skit paa Dansk, det burde de dog vide,
Er Alt hvad Gud og Sandhed ei kan lide,

Og jeg gad vist om ei en Rendesteen Er mod et Daarehjerte reen

(Grundtvig 1815a, sp. 1511 f.).

Baggesen svarede med digtet "Tankesamleren". Nu blev tonen en anden. Digtet var *hans* resumé af fejden, og et svar på fornærmelsen. Grundtvig kaldes "Mørkets Aand" og en falsk "Lygtemand". Han afviste Grundtvigs kristne fordringer til hans digtning som tom snak, siden hans egen digtning ikke selv kom fordringen i møde:

Hvad vil vel Frækhed blot i Spøgen sige

Og Herskerbram i Heltegiøglespil,

Mod Hovmod midt i Himmeriges Rige

Mod Pralen der, hvor Engle lytte til?

Som han, der førte Christus op paa Templet,

Staaer du der for mit Øie pludselig

Skalpandebændemærkt med Hovmodsstemplet

Vig bag mig, Satan, nu jeg kender dig (Baggesen 1815e, sp. 1545).

Herefter fortsatte fejden for Grundtvigs vedkommende på prosa med "Om Baggesen" og "Om Baggesen og om mig".

5 Rimbrevet

De to digte "Rimelige Strøe-Tanker" og "Gaade-Giætningen. (Til Baggesen.)" hører begge til genren *rimbreve*, mere specifikt *fejderimbrevet*.

Rimbrevet er kendetegnet ved altid at forholde sig til ekstratekstuelle begivenheder, og ved at henvende sig til en person, men med en større eller mindre offentlighed som tilhører. Genren er tæt forbundet med lejlighedsdigtet og det private brev. Det betyder, at rimbrevet i forholdsvis fri litterær form kan behandle snart sagt et hvilket som helst emne. I en dansk kontekst er genren især formet og påvirket af Baggesen. Han skrev omtrent 100 rimbreve henvendt til personer i *Skjemtsomme Rimbreve* (1807) og i *Poetiske Epistler* (1814). En stor del af disse blev til som *private* rimbreve. Baggesens rimbreve skiftede fra en kontekst til en anden ("tekstuel rekontekstualisering"), mens der for Grundtvigs rimbreve var tale om, at genren flyttes fra en kontekst til en anden ("generisk rekontekstualisering") (Sunesen 2014, s. 128-129f.). *Fejderimbrevet* er som genre beslægtet med anmeldelsen i og med sit særlige fokus på æstetik. Fejderimbrevet viste sig også velegnet til at formidle en mere tidssvarende litterær kritik end 1700-tallets, hvor en anmeldelse typisk bestod "af en tør indholdsoversigt, et par ubegrundede vurderinger og en meget omhyggelig kritik

af tryk- og sprogfejl, med diverse buk for eller hug til bogen uvedkommende personer” (Lundgreen-Nielsen 1980, s. 291). Med fejderimbrevet blev det muligt at lade selve dommen og dommens udsigelse falde sammen gennem brug af ironi, intertekstuelle referencer og iscenesættelsen af forskellige litterære figurer (Sunesen 2014, s. 140 f.). Aage Henriksen kalder “Rimelige Strøe-Tanker” for et “stykke vækkelses-kritik” (Henriksen 1971, s. 21), hvad der ganske præcist beskriver Grundtvigs ærinde.

6 “Om Baggesen”

Den 9. december svarede Grundtvig på “Tankesamleren” med “Om Baggesen”. Han havde med “nogen Forundring, med dyb Bedrøvelse, men end dybere Rolighed” læst digtet. Ifølge Grundtvig måtte Baggesens beskyldninger “i enhver Retsindigs Øie afbejse sig selv”, siden de var fremsat “i en mig aldeles ubegribelig Stemning”. Han var med andre ord ikke sig selv. Grundtvig vidste hvad han talte om. “I fire Aar har jeg været Gjenstanden, hardtad for alle deres Haan der offentlig omtalde mig og min Færd”, uden at han greb til anklager som dem, Baggesen fremsætter i “Tankesamleren” (Grundtvig 1815c, sp. 1553).

Grundtvig valgte rimbrevets form, da han mente, at den var den rette for at henvende sig til Baggesen. Formen tillod ham i “en skjemtende Tone” (sp. 1554), som var en, Baggesen forstod, at “revse manges Dagens Daarskab der egentlig kun var hans Feil i Carricatur”. Ved at gøre kritikken af tidens dårskab til strøtankernes egentlige kritiske ærinde og fremstille dårskaben som en karikatur af Baggesens fejl mente Grundtvig at kunne undgå den personlige hån, han selv havde været udsat for. Baggesen misforstod denne dobbeltstrategi, hvilket for Grundtvig blot understregede rigtigheden af kritikken. Grundtvig understreger, at han var forberedt på Baggesens reaktion, men også at det var afgørende at fastholde kritikken fremfor at tilpasse den personlige hensyn. Grundtvig “har Gud med sig”, hvorfor han altid har ønsket “at vinde Baggesen for hvad jeg veed er *Sandhed*, det har jeg jo for længe siden offentlig sagt og fragaaer det aldrig” (Grundtvig 1815c, sp. 1554 f.).

Grundtvig imødegik Baggesens kritik med overbærenhed; han havde aldrig ønsket “at Baggesen skulde tage [hans] *Partie paa Sandheds Bekostning*”, ligesom han sagtens kunne “være ved de Smæk Baggesen giver Skyggen af sin egen syge Phantasie, thi de ramme jo slet ikke mig” (Grundtvig 1815c, sp. 1556). Det var stilen.

Baggesen svarede med “Opfordring til Omvenderen, der vender om”. Her sammenlignes Grundtvig med Simon Mager (se ApG 8,9-24), den troldmand i Samaria, der forsøgte at købe Helligånden af apostlene (Baggesen 1815d).

Grundtvig afsluttede herefter sin deltagelse i legen den 26. december i *Nyeste Skilderie af Kjøbenhavn* med “Om Baggesen og om mig”.

7 “Om Baggesen og om mig”

Hvor omdrejningspunktet i “Om Baggesen” var en diskussion af kritikens form og indhold, drejede “Om Baggesen og om mig” sig primært om kritikens grundlag og den position, hvorfra den blev udsagt. Hvis Grundtvig skulle tage Baggesens kritik

alvorligt, vil tavshed være resultatet. Uanset hvilken form han vælger:

saa miskjendes dog mit Hjerte, saa mistydes dog mit Ord; taler jeg i Harpens [dvs. digtningens] dybere christne, kjærlige Toner, da siger Man jeg sværmer og hykler, og Baggeseu siger jeg er en Trolde og en Djævel; taler jeg Sandheds kraftige, rystende Sprog, da siger Man jeg er intolerant, ukjærlig og hovmodig (...) griber jeg Skjemtetonen og stiller Daarskab og Forkeerthed i sit fortjente latterlige Lys, da siger Man enten at jeg sluddrer eller at jeg udspyer Gift og Galde og Baggeseu siger begge Dele (Grundtvig 1815d, sp. [1633]).

Det får ham til retorisk at spørge, hvordan han så skal henvende sig til Baggeseu. Han svarer i første omgang ironisk med en allusion til *Det evige Sindbillede*: “Jeg skammer mig ikke ved at bekende: *det* er mig en Gaade som jeg ikke kan løse, og altsaa maae lade løse sig selv” (Grundtvig 1815d, sp. [1633] f.).

Ifølge Grundtvig gjorde Baggeseu ham til “en uvittig [dvs. åndløs] Forfører eller en vanvittig forført Sværmer”. Baggeseus kritik gjorde det umuligt for Grundtvig at finde den form (“den Tone i Tungemaaleet”), i hvilken han kan korrigere Baggeseus misforståelser. Derfor afstod han fra at forklare sig. I stedet afviste han på et generelt niveau kritikken og inddrog i samme bevægelse andre, der havde kritiseret ham, f.eks. Ørsted. Grundtvig vedgår, at han må “gjøre Regnskab” for, hvad han har sagt. Det samme må enhver kritiker af Grundtvig (Grundtvig 1815d, sp. 1636).

Grundtvig afsluttede artiklen og dermed sin deltagelse i fejden med en opfordring. Hvis han nok en gang skulle bidrage til legen, måtte Baggeseu endelig sige til. Gjorde han det, vil han tage imod opfordringen, og lovede til gengæld følgende:

jeg skal gjenføde det saa *sandt og fuldstændigt* som mueligt, og vil han fremdeles antage sig Knuds [dvs. Baggeseus] Sag mod Sandhed og mig, da *maa* Peer Degn være til hans Tjeneste, og Indholden af hans Præk og Vrøvl skal altid vedstaaes (Grundtvig 1815d, sp. 1640).

Peer Degn er den snu degn i Holbergs komedie *Erasmus Montanus* (trykt 1731). Med sine spredte, ofte forkerte lærdomsbrokker forstår han at imponere sine omgivelser, der ukritisk tager hans tale for sandhed.

Grundtvig fik ikke nogen opfordring.

Aage Henriksen konkluderer, at Grundtvig har ret i sin kritik, at det er ham “som er i balance, og som har alvor og menneskeforstand på sin side”. Henriksen synes at have mere ret i *præmisserne*, der leder frem til konklusionen: “Det festlige møde opløser sig i bebrejdelser og beklagelser. Bortvendt fra hinanden begrunder de to digtere deres adfærd og forklarer, hvordan de er blevet læst og misforstået” (Henriksen 1971, s. 32).

8 Anvendt litteratur

- Arentzen, Kristian (1870-1877) *Baggesen og Oehlenschläger. Litteraturhistorisk Studie*, bind 7. København.

- Baggesen, Jens (1814) *Til de tre Gratier*. København.
- Baggesen, Jens (1815a) *Drømmen i Kronprindsessegaden No. 390, Natten før den 28de October. En dansk Fortælling*. København.
- Baggesen, Jens (1815b) *Det evige Sindbillede, ikke blot Literaturens Oprindelse, men Philosophiens Maal og Ende*. København.
- Baggesen, Jens (1815c) "Parenthetisk Interims-Svar" i *Nyeste Skilderie af Kjøbenhavn*, nr. 94, 25. november, sp. 1489-1491. København.
- Baggesen, Jens (1815d) "Opfordring til Omvenderen, der vender om" i *Nyeste Skilderie af Kjøbenhavn*, nr. 101, 19. december, sp. [1601]-1606. København.
- Baggesen, Jens (1815e) "Tankesamleren i Hiertet til Strøetænkere i Munden" i *Nyeste Skilderie af Kjøbenhavn*, nr. 97, 5. december, sp. [1537]-1545. København.
- Baggesen, Jens (1816a) "Valhalla-Legen. Første Brev" og "Valhalla-Legen. Andet Brev" i *Danfana*, februar, s. 128-155. København.
- Baggesen, Jens (1816b) "Gaade-Kampen" i *Danfana*, februar, s. 168-170. København.
- *Bibliografien*, se Johansen, Steen (1948-1954).
- Grundtvig, N.F.S. (1808) *Nordens Mytologi eller Udsigt over Eddalæren for dannede Mænd der ei selv ere Mytologer*. København.
- Grundtvig, N.F.S. (1812) *Kort Begreb af Verdens Krønike i Sammenhæng*. København.
- Grundtvig, N.F.S. (1815a) "Rimelige Strøe-Tanker ved Kalundborgs i Livet vel meriterede Stads-Satyrikus Jens Baggesens Grav" i *Nyeste Skilderie af Kjøbenhavn*, nr. 90, 11. november, sp. [1425]-1433; nr. 91, 14. november, sp. [1441]-1446; nr. 92, 18. november, sp. [1457]-1465; nr. 93, 21. november, sp. [1473]-1481; nr. 94, 25. november, sp. 1494-1497 og nr. 95, 28. november, sp. [1505]-1513. København.
- Grundtvig, N.F.S. (1815b) "Gaade-Giætningen. (Til Baggesen.)" i *Nyeste Skilderie af Kjøbenhavn*, nr. 94, 25. november, sp. 1491-1493. København.
- Grundtvig, N.F.S. (1815c) "Om Baggesen" i *Nyeste Skilderie af Kjøbenhavn*, nr. 98, 9. december, sp. [1553]-1557. København.
- Grundtvig, N.F.S. (1815d) "Om Baggesen og om mig" i *Nyeste Skilderie af Kjøbenhavn*, nr. 103, 26. december, sp. [1633]-1640. København.
- Grundtvig, N.F.S. (1816) "Gaade-Giætningen" i "Gaade-Kampen" i *Danfana*, februar, s. 168 f. København.

- Henriksen, Aage (1971) *Gotisk tid. Fire litterære afhandlinger*. København.
- Johansen, Steen (1948-1954) *Bibliografi over N.F.S. Grundtvigs skrifter*, bind 1-4. København.
- Lundgreen-Nielsen, Flemming (1980) *Det handlende ord. N.F.S. Grundtvigs digtning, litteraturkritik og poetik 1798-1819*, bind 1-2. København.
- Sunesen, Christel (2014) "Rimbrevet" i *Ved lejlighed. Grundtvig og genrerne*, udg. Sune Auken & Christel Sunesen, s. 124-155. Hellerup.